

ΧΡΥΣΑΝΘΗ ΤΣΙΑΜΠΑΛΗ

Ρόζα Παρκς

Για μια θέση στον κόσμο

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ρόζα Παρκς. Για μια θέση στον κόσμο**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Χρυσάνθη Τσιαμπαλή

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση

ΕΞΩΦΥΛΛΟ – ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Little Miss Grumpy

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Χρυσάνθη Τσιαμπαλή, 2022

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2022

Δεύτερη έκδοση: Φεβρουάριος 2025

ISBN 978-618-01-6106-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979

Since 1979

Έδρα:

Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο:

Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

ΧΡΥΣΑΝΘΗ ΤΣΙΑΜΠΑΛΗ

Ρόζα Παρκς

Για μια θέση στον κόσμο

Εικονογράφηση: Little Miss Grumpy

Έχετε προσέξει πως τα βιβλία έχουν κρυφούς εαυτούς; Πίσω από την απλή, χάρτινη μορφή τους, μέσα στις ασπρόμαυρες σελίδες τους, κανείς δεν ξέρει τι θα συναντήσει. Φίλους ή εχθρούς; Μέρη γνώριμα ή τόπους μακρινούς; Πλάσματα της φαντασίας ή ανθρώπους αληθινούς;

Το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας καθόλου δε διαφέρει. Κλείνει μέσα του μισή υδρόγειο σφαίρα. Δείτε μπροστά σας τους δυο ωκεανούς, τον Ατλαντικό και τον Ειρηνικό. Και ανάμεσά τους τη μεγάλη ήπειρο που λέγεται Αμερική.

Πλησιάστε κι άλλο στη βιβλιοσφαίρα μας, σας παρακαλώ. Με τη βοήθειά της θα κάνουμε μια βόλτα στο παρελθόν. Θα βρεθούμε στο 1920, στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, στην πολιτεία της Αλαμπάμα. Στη μικρή πόλη Πάιν Λέβελ θέλω να δείτε ένα κορίτσι. Θα χρειαστεί να είστε παρατηρητικοί, διότι, εφόσον είναι παιδί και στα παιδιά αρέσουν τα παιχνίδια, ίσως μας κρυφτεί πίσω από κάποιο δέντρο και τη χάσουμε...

Α! Να τη! Τη βλέπετε; Είναι η Ρόζα. Είναι οχτώ χρόνων. Παίζει στην αυλή του σπιτιού της, στη φάρμα της γιαγιάς και του παππού της. Είναι λεπτή και μικροκαμωμένη. Σαν ευλύγιστο κλαράκι είναι. Φορά γυαλιά που κρύβουν το μελαψό της πρόσωπο. Παίζει κουτσό στο χώμα.

Κάνει μονόζυγο στο δέντρο. Τώρα κλοτσά μια πέτρα. Με προσοχή την κλοτσά. Μη βγει η πέτρα από την αυλή της. Μην περάσει τα σύνορα του κόσμου της. Με προσοχή, μη βγει η πέτρα της στον κόσμο των λευκών.

Δεν αρέσει στη Ρόζα που πρέπει να παίζει με προσοχή που πρέπει να προσέχει να μην ενοχλεί τους λευκούς το παιχνίδι της· το πέρασμά της· η φωνή της· το χρώμα της.

Ίσως όμως έτσι καταφέρει να μην ξαναδεί τον εφιάλτη που την κυνηγά μέρα και νύχτα. Μαζεύονται, λέει, γύρω τους περίεργα όντα, φορούν μακριά λευκά ρούχα και πανύψηλα λευκά και μυτερά καπέλα που καλύπτουν ολόκληρο το πρόσωπό τους και έχουν μονάχα δυο τρύπες στο ύψος των ματιών για να μπορούν να βλέπουν. Κρατούν φωτιές, ουρλιάζουν και καίνε τα σπίτια και τα σχολεία των μαύρων επειδή δεν τους αρέσει το χρώμα τους. Επειδή θεωρούν καλύτερο το δικό τους. Φοβάται η Ρόζα. Φοβάται μήπως κάψουν και το δικό τους σπίτι. Φοβάται μήπως πειράξουν τη μαμά της, τον αδελφό της, τη γιαγιά, τον παππού της... Γι' αυτό πρέπει να προσέχει πολύ πώς παίζει.

Αλαμπτάμα

Γάιν Λέβελ, 1920

Η βροχή που έπεφτε μονότονα την προηγούμενη μέρα δεν ακουγόταν πια. Και επιπλέον δεν είχα πυρετό. Επιτέλους θα πήγαινα σχολείο! Σαν να μην έφτανε που τα σχολεία για τα μαύρα παιδιά άνοιγαν τον Νοέμβριο, αφού μέχρι τότε δουλεύαμε στις φυτείες, εγώ είχα ήδη χάσει ολόκληρη την πρώτη εβδομάδα επειδή ήμουν άρρωστη. Και γι' αυτό ευθύνονταν οι αμυγδαλές μου· είχαν πρηστεί πάλι. Είχα βαρεθεί εξαιτίας τους να είμαι κάθε τρεις και λίγο άρρωστη.

Έτρεξα έξω, για να σιγουρευτώ πως καμιά σταγόνα δε θα μου χαλούσε τη μέρα· ο Σιλβέστερ Έντουαρντς, ο παππούς μου, και η συνονόματη γιαγιά μου, η Ρόζα, δε θα είχαν κανένα πρόβλημα να με κρατήσουν στο σπίτι άλλη μια μέρα, ώστε να γλιτώσω την υγρασία και το παιχνίδι στα νερά.

Ο παππούς και η γιαγιά ήταν γονείς της μητέρας μου

και μέναμε μαζί τους στη φάρμα τους, στο Πάιν Λέβελ – εγώ, η μητέρα μου Λεόνα και ο μικρότερος αδελφός μου ο Σιλβέστερ. Ο πατέρας μου δεν έμενε πια μαζί μας, προτιμούσε να γυρίζει τις πολιτείες για να χτίζει όμορφα σπίτια. Η μητέρα όμως ήθελε μια σταθερή ζωή για την οικογένειά μας. Οι δυο τους δε συμφωνούσαν. Συμφώνησαν, ωστόσο, πως ήταν καλύτερα να χωρίσουν.

Στάθηκα στην ξύλινη βεράντα και κοίταξα ψηλά. Οι σταγόνες της βροχής είχαν ηττηθεί από έναν θαμπό φθινοπωρινό ήλιο που πάλευε να γεμίσει τον ουρανό του Πάιν Λέβελ. Θαμπός αλλά για μένα αρκετός. Μπήκα ξανά στο σπίτι και πλησίασα στο κομοδίνο δίπλα στο κρεβάτι της μητέρας μου. Εκείνη είχε φύγει νωρίτερα εκείνο το πρωί για τη δουλειά της –ήταν δασκάλα στο γειτονικό χωριό– και θα επέστρεφε στη φάρμα την Παρασκευή. Είχα όλο τον χρόνο με το μέρος μου. Άνοιξα το καφέ ξύλινο κουτί που είχε πάνω στο μικρό κομοδίνο και το ψαχούλεψα. Παραμέρισα ένα ζευγάρι μικρά λευκά σκουλαρίκια, ένα ασημένιο μενταγιόν, ανακάτεψα μερικά διπλωμένα χαρτιά και στο τέλος τη βρήκα. Την πήρα και την έριξα στην τσέπη μου. Στην άλλη τσέπη έριξα τον μεγεθυντικό φακό μου. Άρπαξα το παλτό, ένα βιβλίο και δυο τετράδια πάνω από το τραπέζι και έτρεξα στην εξώπορτα.

«Γιαγιά, φεύγουμε!» φώναξα προς την κουζίνα.

Η γιαγιά εμφανίστηκε με βαριά αλλά γρήγορα βήματα.

«Η ζώνη του φορέματός σου κρέμεται άτσαλα, Ρόζα. Περίμενε!»

Στάθηκε πίσω μου και μου έδωσε όμορφα τη ζώνη. Με

γύρισε μπροστά, ίσιωσε το λευκό γιακαδάκι του φουσταγιού και με βοήθησε να φορέσω το παλτό μου. Έπειτα με κράτησε από τους ώμους και με κοίταξε στα μάτια.

«Δε θα παίζεις στα νερά ό,τι και αν κάνουν οι άλλοι», μου τόνισε όσο πιο ξεκάθαρα μπορούσε.

«Το ξέρω...» απάντησα βαριεστημένα.

«Και προσοχή στον δρόμο!»

«Ναι, γιαγιά...»

«Και, Ρόζα... κρατηθείτε μακριά από τα λευκά παιδιά!»

Οι λέξεις έβγαιναν μια μια, αργά και σχεδόν ψιθυριστά, αλλά καθαρά, πεντακάθαρα από το στόμα της.

Την κοίταξα και κούνησα ελαφρά το κεφάλι μου δείχνοντας πως αυτό θα έκανα αφού έτσι έπρεπε. Ήξερα πόσο είχαν αναστατωθεί οι δικοί μου λίγες μέρες πριν, όταν έμαθαν πως είχα μιλήσει άσχημα σε ένα λευκό αγόρι. Για την ακρίβεια είχα απλώς απαντήσει με τον ίδιο τρόπο που το λευκό παιδί είχε μιλήσει σ' εμένα. Η μητέρα του με άκουσε και απείλησε πως θα με «τσάκιζε» αν τολμούσα να ξαναμιλήσω άσχημα στον γιο της.

Τα λευκά παιδιά μπορούσαν να μιλάνε όσο άσχημα ήθελαν στα μαύρα, τα μαύρα όχι. Αυτό ούτε μου άρεσε ούτε το καταλάβαινα.

Πλησίασα τον Σιλβέστερ, που έπαιζε με την μπάλα του κάτω από τη μεγάλη καρυδιά της αυλής, χωρίς να ανησυχεί μήπως αργήσει στο σχολείο.

«Φεύγουμε, Σιλβέστερ! Απορώ πώς πήγαινες στην ώρα σου στο σχολείο χωρίς εμένα!» ξεφύσηξα και τον άρπαξα

από το χέρι. Ήμουν η μεγάλη του αδελφή και μου άρεσε να τον φροντίζω και να τον προστατεύω.

Περπατούσαμε χέρι χέρι στον χωματένιο δρόμο. Ο Σιλβέστερ κοιτούσε ψηλά. Χάζευε τον ουρανό, τα πουλιά, τα σύννεφα. Εγώ κοιτούσα χαμηλότερα. Τον δρόμο. Τις μικρές λακκούβες με νερά που έπρεπε να αποφεύγουμε. Τα λιγοστά αυτοκίνητα. Στο βάθος ξεχώριζαν κάμποσα παιδιά που είχαν ξεκινήσει πριν από εμάς.

Από ένα δρομάκι γεμάτο πεύκα αριστερά και δεξιά, πετάχτηκε ένα ψηλό, αδύνατο κορίτσι. Τα σγουρά κοτσίδα της έμεναν ακούνητα σαν καρφωμένα στο κεφάλι της παρά το γρήγορο βάδισμά της. Ήταν η αγαπημένη μου Κάθι.

Η Κάθι ήταν δυο χρόνια μεγαλύτερή μου και περισσότερα από τέσσερα από τον Σιλβέστερ, φοιτούσαμε όμως στην ίδια τάξη, αφού το σχολείο μας είχε μονάχα μια αίθουσα για όλα τα παιδιά.

«Επιτέλους! Χθες αναρωτιόμασταν με τα κορίτσια πότε θα έρθεις», φώναξε μόλις με είδε.

Άφησα το χέρι του Σιλβέστερ και αγκαλιαστήκαμε.

«Είχα πυρετό. Οι αμυγδαλές μου πάλι...» της εξήγησα.

«Η μητέρα μου είπε πως, αν τις βγάλεις, δε θα σε ξαναενοχλήσουν ποτέ πια...»

«Το ξέρω, όμως ο γιατρός φοβάται πως είμαι μικρή και αρκετά αδύναμη για μια τέτοια εγχείρηση. Πρότεινε στη μαμά έναν άλλο τρόπο, να μου βάλει, λέει, ένα φάρμακο μόνο στον λαιμό και να κάνει την εγχείρηση χωρίς να κοιμάμαι...»

Η Κάθι γούρλωσε τα μάτια...

«Το ίδιο έκανε και η μαμά μου και τελικά δε δέχτηκε», την καθησύχασα γελώντας. «Οπότε μέχρι να μεγαλώσω ακόμη λίγο, ή μέχρι να μιλήσει και με άλλον γιατρό, θα πρέπει να προσέχω πολύ...»

«Από τι παθαίνεις τις αμυγδαλές;» πετάχτηκε ο Σιλβέστερ.

«Όλοι έχουν αμυγδαλές. Απλώς οι δικές μου είναι πιο ευαίσθητες», του εξήγησα.

Ο Σιλβέστερ ψαχούλεψε με έκπληκτο και τρομαγμένο ύφος τον λαιμό του. Βάλαμε τα γέλια και συνεχίσαμε το περπάτημα. Το σχολείο μας δεν ήταν μακριά, αλλά δεν είχα ιδέα εκείνη τη στιγμή πως πριν από το δικό μας θα συναντούσα ένα άλλο. Ξεπρόβαλε στα δεξιά μας πίσω από ένα άνοιγμα σαν μικρή πλατεία. Θυμήθηκα πως το καλοκαίρι, τις λιγοστές φορές που είχαμε περάσει πηγαίνοντας στην εκκλησία, είχα δει ένα κτίριο να χτίζεται εκεί. Ήταν πια έτοιμο και τα μικρά γυαλιστερά κόκκινα τούβλα του τραβούσαν το βλέμμα σαν μαγνήτης. Λευκά παιδιά έμπαιναν στην αυλή του από την κεντρική σιδερένια εξώπορτα. Σταθήκαμε και το κοιτάζαμε.

«Δε φανταζόμουν ότι θα γίνει σχολείο!» ομολόγησα με έκπληξη.

«Και δες τι μεγάλα γυάλινα παράθυρα που έχει!» θαύμασε η Κάθι, κοιτώντας τα θαμπωμένη, λες και δεν τα είχε ξαναδεί.

Κοίταξα τα παράθυρα και σκέφτηκα τη βροχή. Τα παιδιά θα την έβλεπαν να πέφτει. Θα ήταν τόσο κοντά και τόσο μακριά τους. Να σχημάτιζε πάνω στα τζάμια στρογ-

γυλές πιτσιλιές ή ορμητικά ρυάκια; Η δική μας τάξη είχε δυο τρία μικρά ανοίγματα· όταν έβρεχε τα σφαλίζαμε με ξύλινα παντζούρια και οι σταγόνες χτυπούσαν με δύναμη πάνω τους. Η βροχή μας δεν είχε πρόσωπο· τουλάχιστον είχε φωνή.

Ένα λευκό φορτηγό ήταν παρκαρισμένο στην πλαϊνή αυλόπορτα του σχολείου. Ανήκε στην πολιτεία της Αλαμπάμα. Δυο γεροδεμένοι άντρες ξεφόρτωναν ξύλα για τις σόμπες του σχολείου, όταν ξαφνικά κάμποσα κατρακύλησαν άγαρμπα από την καρότσα στο έδαφος. Τώρα έπρεπε να κάνουν διπλάσιο κόπο για να τα μεταφέρουν. Οι δυο άντρες άρχισαν να βρίζουν. Οι φωνές τους ακούγονταν ως εμάς.

«Πάμε, δεν είναι λόγια για μικρά παιδιά αυτά», σχολίασα μπαίνοντας ευχάριστα στον ρόλο της μαμάς και τράβηξα απαλά τον Σιλβέστερ από το χέρι.

Η Κάθι μάς ακολούθησε. Στο βάθος του δρόμου, στα αριστερά, φάνηκε η εκκλησία μας και στην αυλή της η ξύλινη αίθουσα, που ήταν το δικό μας σχολείο. Όλα ήταν όπως τα θυμόμουν.

Σε μια άκρη τα κορίτσια είχαν κάνει έναν μεγάλο κύκλο και παίζανε τη «Μικρή Σάλι» τραγουδώντας το τραγούδι της ρυθμικά. Λίγο πιο πέρα τα μικρότερα αγόρια κυνηγούσαν μια μπάλα, ενώ τα μεγαλύτερα είχαν ήδη πιάσει δουλειά.

«Ρόζα, θέλω να κάνω και γω ό,τι κάνουν ο Τζον και οι άλλοι!» γκρίνιαξε ο Σιλβέστερ και, τραβώντας απότομα το χέρι του από το δικό μου, μπήκε τρέχοντας στην αυλή και στάθηκε κοντά στα μεγάλα αγόρια.

Ο Τζιμ, ο Λουίς και ο Έντουαρντ κρατούσαν από ένα τσεκούρι. Ήταν από τους μεγαλύτερους και πιο γεροδεμένους του σχολείου και ήταν δική τους υποχρέωση να κόβουν τα ξύλα για τη σόμπα. Έπειτα τέσσερις πέντε τα κουβαλούσαν αγκαλιά στην τάξη και τα άφηναν μέσα σε ένα καλάθι, δίπλα στην ξυλόσομπα, που βρισκόταν στο κέντρο της αίθουσας.

Ένιωθα ευγνωμοσύνη για τους μεγαλύτερους συμμαθητές μου. Αν δεν έκοβαν εκείνοι τα ξύλα για να ζεσταίνεται η αίθουσα, τα παιδιά που ήταν τόσο φιλάσθENA, όπως εγώ, δε θα μπορούσαν να πάνε σχολείο.

Πλησίασα τον Σιλβέστερ.

«Κοίταζε για να μαθαίνεις, μικρέ μου, αλλά θα χρειαστείς ακόμη τέσσερα πέντε χρονάκια για να κόψεις ξύλα. Κανείς δε θα σου δώσει τσεκούρι νωρίτερα», τον προειδοποίησα και έφυγα με την Κάθι για τον κύκλο, όπου τα κορίτσια παίζανε τη «Μικρή Σάλι».

Οι φωνές τους, δυνατές, καθαρές, επαναλάμβαναν ασταμάτητα τους στίχους. Στη μέση του κύκλου η Τζέιν κουνούσε τους γοφούς της στον ρυθμό του τραγουδιού:

Τερν του δε ιστ

Τερν του δε γουέστ

*Τερν του δε βέρι ουάν δατ γου λοβ δε μπεστ.**

* Γύρνα προς τη Δύση / γύρνα προς την Ανατολή / γύρνα προς αυτόν που αγαπάς πιο πολύ.

Με κλειστά μάτια «διάλεξε» ένα άλλο κορίτσι για να μπει στη μέση του κύκλου και να συνεχίσουν το παιχνίδι. Με υποδέχτηκαν με χαμόγελα, χωρίς όμως να χαλάσουν τον κύκλο τους. Βρήκα αμέσως τη θέση μου στο παιχνίδι. Με τους φίλους δε χρειάζεται να λες πολλά. Και εγώ ανυπομονούσα να παίξω. Όσο καιρό δουλεύαμε στις φυτείες δεν προλαβαίναμε να παίζουμε. Η δουλειά ξεκινούσε με την ανατολή του ήλιου και σταματούσε στη δύση. Έπειτα είχες κουράγιο μόνο να κοιμηθείς.

Όταν η Μέρι με «διάλεξε», βρέθηκα στη μέση του κύκλου να επαναλαμβάνω με ευχαρίστηση τις κινήσεις του τραγουδιού και να διαλέγω την «αγαπημένη» μου για να με αντικαταστήσει. Μέχρι που μια μπάσα, γνώριμη φωνή ακούστηκε πάνω από το τραγούδι των κοριτσιών και τις φωνές των μικρών αγοριών και τους ήχους από τα τσεκούρια των μεγαλύτερων.

«Όλοι μέσα! Και χωρίς φωνές και σπρωξίματα, παρακαλώ!»

Ήταν η κυρία μας, η μισ Μπιούλα. Θα αναγνώριζα τη φωνή της και με κλειστά αυτιά. Παρατήσαμε το παιχνίδι και πλησιάσαμε στο μικρό άνοιγμα της αίθουσας που ήταν η πόρτα. Ένα τσούρμο παιδιά στριμώχνονταν προσπαθώντας να περάσουν πρώτα. Κοντοσταθήκαμε λίγο πιο πίσω. Το χέρι μου αυθόρμητα γλίστρησε στην τσέπη μου. Έπιασα το αντικείμενο που είχα κρύψει εκεί μέσα εκείνο το πρωί. Με το παιχνίδι είχα ξεχαστεί.

«Στο διάλειμμα, θέλω να σου δείξω κάτι που ανακάλυψα!» ψιθύρισα στο αυτί της Κάθι.

Εκείνη με κοίταξε με περιέργεια.

«Βρήκες θησαυρό;»

Ανασήκωσα τα φρύδια μου χαμογελώντας.

«Θα δεις...»

Μπήκαμε στην τάξη και βρήκαμε τις θέσεις μας. Καθόμασταν μοιρασμένοι σε έξι σειρές. Κάθε σειρά αποτελούνταν από παιδιά της ίδιας ηλικίας. Δεν είχαμε θρανία. Τα τετράδια και τα βιβλία μας, όσοι από εμάς είχαμε, τα ακουμπούσαμε στα γόνατά μας. Η μισ Μπιούλα με καλωσόρισε με μια μεγάλη αγκαλιά.

«Είσαι καλά τώρα, Ρόζα;» με ρώτησε με ενδιαφέρον.

Έγνεψα καταφατικά.

«Ωραία», χαμογέλασε και με κατεύθυνε προς τη θέση μου. Έπειτα στράφηκε στον Τζον και του ζήτησε να ξεκινήσει την ανάγνωση. Ήταν η σειρά των μεσαίων ηλικιακά παιδιών να διαβάσουν. Η τάξη μας είχε πενήντα με εξήντα παιδιά και ήταν αδύνατο να διαβάζουν όλοι κάθε μέρα. Εκείνος πήρε διστακτικά το βιβλίο μου, αφού καθόμασταν δίπλα, γύρισε στη σωστή σελίδα και στάθηκε να κοιτάζει τις λέξεις για λίγο. Έσκυψε το κεφάλι του πιο κοντά στα γόνατά του, το απομάκρυνε, έσκυψε ξανά και τελικά άρχισε να διαβάζει αργά και συλλαβιστά, σαν να φοβόταν πως κάτι τρομερό θα συνέβαινε αν ένωνε γράμματα που δεν ταίριαζαν καθόλου μεταξύ τους.

Η μισ Μπιούλα αναστέναξε βαθιά, μα έτσι που μόνο όποιος την κοιτούσε θα το καταλάβαινε, και όταν ο Τζον διάβασε την πρώτη παράγραφο, τον διέκοψε καλοσυνάτα.

Ήταν 1η Δεκεμβρίου του 1955 όταν η Ρόζα Παρκς αρνήθηκε να παραχωρήσει τη θέση της στο λεωφορείο σε έναν λευκό επιβάτη. Συνελήφθη και οδηγήθηκε στη φυλακή.

Η πράξη της έδινε στους Αφροαμερικανούς κατοίκους του Μοντγκόμερι στην Αλαμπάμα μια εξαιρετική ευκαιρία να συσπειρωθούν για να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους.

Θα την άρπαζαν ή θα την άφηναν να πάει χαμένη;

Ένα μυθιστόρημα για τη Ρόζα Παρκς, τη γυναίκα που πρωταγωνίστησε με τόλμη και σθένος στο κίνημα των πολιτικών δικαιωμάτων στην Αμερική, βασισμένο στα γεγονότα και στην ατμόσφαιρα της εποχής.

ΥΠΟΨΗΦΙΟ ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ 2023
ΥΠΟΨΗΦΙΟ ΓΙΑ ΒΡΑΒΕΙΟ PUBLIC - ΕΦΗΒΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ 2023

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

Από 11 ετών

ΚΩΔ. ΜΗΧΣΗΣ: 31555